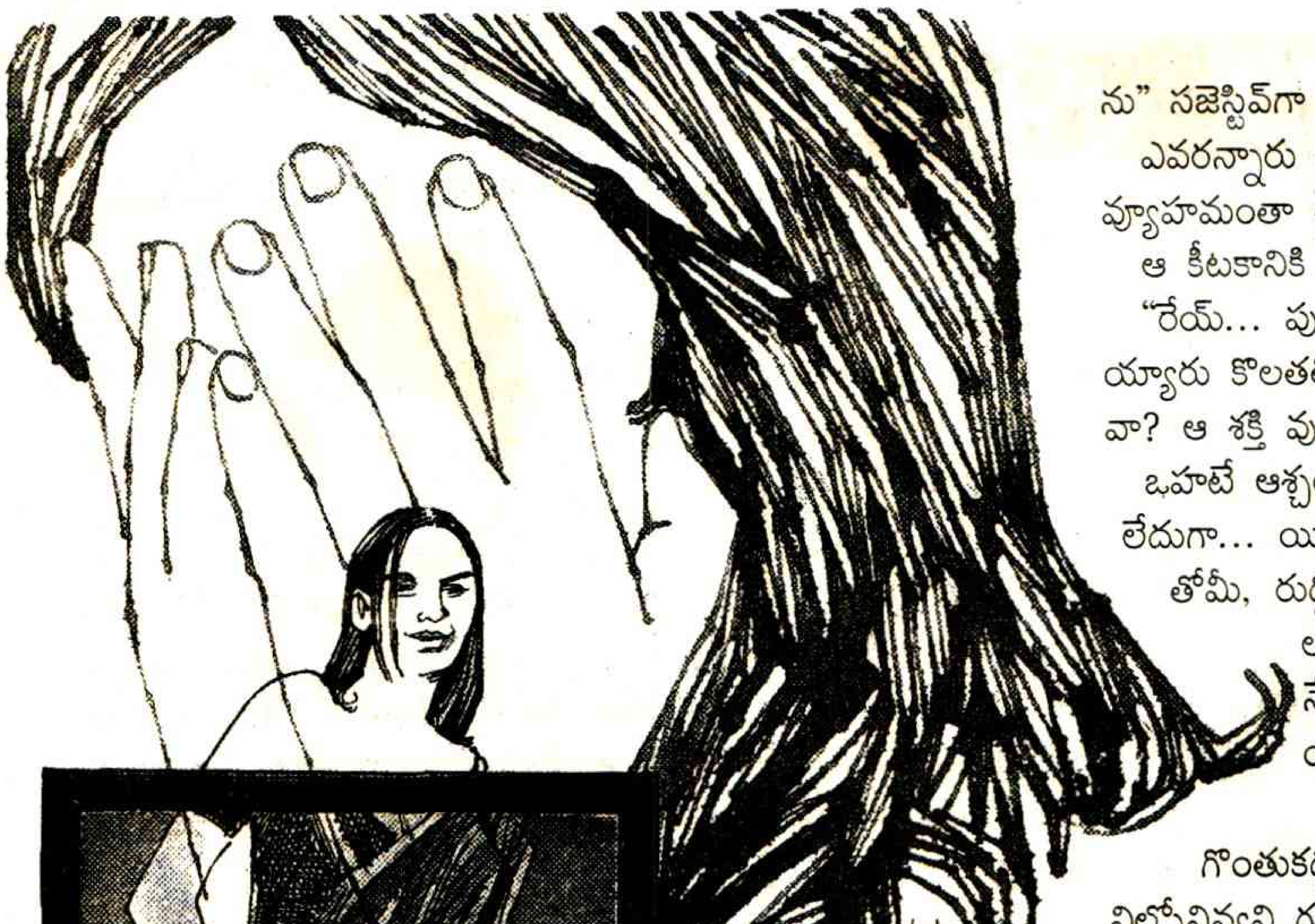

ఖాళీ

జాజి

అనేక పరాజయాలు... అనేకానేక ఖాళీల అనంతరం...

** ** **

నిశినంతా గుండెల్లోకి వంపుకున్నంత బరువు. బరువులోంచి మెల్లగా కదుల్తోంది ఏదో... బిగుసుకుపోతున్న ఒళ్ళు... ఒళ్ళంతా చెమట్లు. మృదంగం ఆరోహణా స్థితికి చేరుకుంటోంది. ధడ్... ధడ్... ధడ్... లే... లే... పారిపో... పరిగెత్తూ... ఎక్కడికీ?... ఎక్కడికీ?... ప్రతి గడీ ఖాళీ అయిపోతుంటే...

ఎవరు చెక్ చెపుతున్నారు? ఎవత్తది? ఆ యింద్రజాలపు పెట్టెలో నిలబడింది? రంగుల్లో ముంచితీసిన ఆకారం. వచ్చింది రానట్లుగా తెలుగుకాని తెలుగు, రానివి వచ్చినట్లుగా నవ్వులు కాని నవ్వులు రువ్వుతున్నది ఎవరు?

ఎంత బావుంది? లేతగా పాలుగారుతున్న మొక్కజొన్న కంకిలా... కడుపు మండటంలేదు కానీ మొగలి ముళ్ళలా చర్మంపై నూగు యిలా లేస్తోందేంటి?

మెల్లగా పాకుతూ వచ్చిందేదో గుండెల్లో వుండ చుట్టుకుంటోంది. నిన్నటివరకూ నేనేకదా!

నేనేకదా బుల్లితెర ప్రపంచాన్నేలింది.

నేనేకదా సర్వసుఖభ్రమల మత్తులో తెలియాడింది.

మరిపుడు నేనేమో వడిలిపోయిన శంపాలతలా...

అదెవత్తో తటిల్లతలా...

నేనేమౌతున్నాను?

నన్నేం చేస్తున్నారు?

"వూ... యిక చాలా కష్టం... బుగ్గలు జారిపోయాయి... హిహ్హిహ్హిహి... అవి కూడానా? తెలిస్తేగానీ ప్రోగ్రాం సంగతి చెప్పలేను" సజెస్టివ్‌గా చూసిన చూపు.

ఎవరన్నారు చూపుకి ఆకారం లేదని? దాని వెనకున్న ప్రపంచ వ్యూహమంతా యినుప పిడికిలితో నా గుండెలపై గుద్దుతుంటే.

ఆ కీటకానికి ఒకటే చెప్పాలనిపించింది.

"రేయ్... పురుగా... ముప్పయ్యారు, ఇరవైనాలుగు, ముప్పయ్యారు కొలతల్ని తప్ప ఏనాడయినా హృదయాన్ని కావలించుకున్నావా? ఆ శక్తి వుంటే కదా ఆ ఉన్నతతత్త్వం ఏంటో తెలియడానికి" అని.

ఒహటే ఆశ్చర్యం యిట్లా అనాలనుకుంది నేనేనా? అన్నానా? లేదుగా... యింకా ఆశే... నా యీ వస్తువుని యింకా యింకా తోమీ, రుద్దీ, పూసీ మసిపూసి మారేడుకాయ చేసైనా అవకాశాలు పొందాలి. లేకపోతే వెనుకబడిపోనూ... నేనొక్కదాన్నే. అమ్మో... ఒక్కదాన్నే. భయం వెన్నుని ఆప్యాయంగా నిమురుతోంది.

నా గుండెకేమయింది ఛళ్ళున చరిచినట్లు ఎగిరెగిరి గొంతుకడ్డం పడుతోంది. కాసేపయినా ఎక్కడా కూర్చోనివ్వని, నిల్చోనివ్వని గుబులు భయం, ఆందోళన.

వడివడిగా సాగిపోవాలి. నాలోకి నేను ప్రహేళికలా చిక్కులుబడిపోవాలి. వెనకనుంచెవరో తరుముతున్నారు. ముందునుంచెవరో మీదిమీదికొస్తున్నారు. పక్కల నుంచెవరో నొక్కేస్తున్నారు. నలిపేస్తున్నారు.

'పబ్లిక్ ప్రాపర్టీ'... ఈ నడిచేవినోదం జనాల్లో కొచ్చి నిలబడితే చాలు... రండి... ముట్టుకోండి... ఆలసించిన ఆశాభంగం... మీరు విహారాలకి వెళ్ళినపుడు నచ్చిన వస్తువుల్నో, కట్టడాల్నో నిమిరీ, పామీ, గిల్లీ, రక్కీ పరమానందాన్ని పొందరూ... పరమానందమానంద మాయనే... ఆనందమాయనే... ఆనంద్ మాయమయ్యెనే...

ఆనంద్... నవ్వురాజిల్లెడు మోమువాడుకదా! చటుక్కున యిక్కడ మాయమయి ఎక్కడ ఏ పొదలమాటున ఏ ప్రేయసిపై ప్రణయగీతాలల్లుతున్నాడో. A man born with lust for love. అతని దాహాన్ని తీర్చడానికి అనేక హృదయాలు కావాలి.

ఒకపుడు కళ్ళతో ఒంటికి మత్తు అత్తరు పూసేవాడు. కథల్లో కవితల్లో నన్ను నిలబెట్టి పట్టాభిషేకం చేసేవాడు. నా వెతుకులాటకి అతని సాహచర్యమే సంపూర్ణత్వాన్నిస్తుందనుకున్నాను. కానీ ఏం జరిగింది? నన్ను 'నిలువుదోపిడి' చేసేసాక తనకున్న ఒక్కోపొరనూ వలుచుకుంటూ నా హృదయంలోని హిమాలయాన్ని ఆనవాలు లేకుండా కరిగించివేశాడు. కరిగి కరిగి ప్రవహిస్తూ దారి మళ్ళాడు.

అబ్బా! గుండె యింత భారమయిందే! యిన్ని మత్తుమందులూ నాకేమీ సాయం చెయ్యడం లేదే! అమ్మా! అమ్మా! పసిపిల్లలా ఒళ్ళెరక్కుండా నిద్రపోవాలని వుందే!... లాలించవూ.

అమ్మా! కోడిపిల్లలా నీ రెక్కల్లో ఒదిగి ఒదిగి ఈ శరీరాన్ని దాచేసుకోవాలని వుందమ్మా. ఈ ప్రపంచంతో పోరాడి అలిసి వెనుదిరిగితే కన్పించే శూన్యాన్ని తట్టుకోడానికి ఓ వెచ్చనయిన గర్భం నాకోసం ఎదురుచూస్తుందని ఆశపడ్డాను. కానీ... కానీ... యూటూ అమ్మా!!!...

కథ

నా నుంచి నేను శకలాలుగా విడిపోతున్నపుడు బిడ్డసంచీలో పొదువుకోవాల్సిన నువ్వే నన్ను డబ్బుసంచీలా చూశావు. యింకేం జరగాలి?... కారల్‌మార్క్స్ గెలిచాడు. శతాబ్దాలుగా ఆ సత్యమే గెలుస్తోంది. అందుకే నాకు నువ్వొద్దమ్మా... అమ్మతనం కావాలి. అవధులులేని ప్రేమ కావాలి.

ఈ మగత జిగటలా చుట్టుకుంటోంది. నిలవదు. వదలదు. ఆకాశంలో విమానాలు మంటలతో ఫెటిల్లున పేలిపోతున్నాయి. లోయలోకి జారిపోతున్నా. పట్టుకోండి... కిందికి చూస్తుంటే భయం. లోయ అడుగున నిటారుగా పొడుచుకువచ్చిన భయంకర జ్ఞాపకాల ఆనవాళ్ళు. మళ్ళీ మళ్ళీ వాటిమీదే ఎన్నిసార్లు పడను?

ఎవరెవరో తోకలూపుకుంటూ పరాక్రమిస్తున్నారు. తమ వెట్‌డ్రీమ్స్

లోకి నన్ను బలవంతంగా లాగుతున్నారు...

వదలండిరా...

ప.త.న.మ.వు.తు.న్నా.

చిన్న పిల్లలకిలా శరీరం ఎక్కడో స్వాధీనం తప్పింది.

పక్క తడిచింది.

***

ఆటోనా? కారా?

వందా? రెండొందలా?

హ్యాండ్‌బాగేమో తేలిగ్గా వుంది. ఆశేమో బరువుగా వుంది. అయినా మోస్ట్ బ్యూటిఫుల్ అండ్ టాలెంటెడ్ తెలుగు టివి యాంకర్‌నయిన నేను ఆటోలో వెళ్ళడమా?

పద... తియ్ కారు... పోయించు పెట్రోల్... సంపాయించు డబ్బు... కొట్టెయ్ ప్రోగ్రాం... పట్టెయ్ ఎవడివో కాళ్లు... కాళ్ళు... కాళ్ళు పట్టుకుని, బతిమలాడి దండాలు పెడితే వస్తుందా ఛాన్స్... యింత సులువుగా ధర్మం నాలుగు కాళ్ళా నడుస్తుందా ఈ మాయా ప్రపంచంలో...

ఇదొక రోగ ప్రపంచం... ఏం చెపుతారో యిక్కడ. డాక్టర్. సి.శ్యామ్‌ప్రసాద్ సైకాలజిస్ట్.

బోర్డ్ తాలూకు గదిని చేరుకునేలోపు అడుగడుగునా అడ్డు పడుతున్నాయి పాడునోళ్లు... ఎక్కడ చూసినా యివే... యిదుగో యిక్కడో మగనోరు... నన్ను చూడగానే తెరుచుకుంది... నా శరీరంపై స్రవిస్తోంది... మొహం నుంచి ఎన్ని గుప్పెళ్ళ అసహ్యాన్ని వెదజల్లను ఆ నోరు మూతబడటానికి? వీడు డాక్టర్ పావ్‌లావ్‌గారి కుక్కకన్నా హీనం. గంటకొట్టకుండానే చొంగ కారుస్తాడు.

పద... పెనం మీంచి పొయ్యిలోకి దూకడానికి... త్వరగా పద... కానీ... హబ్బ! ఈ డాక్టర్ని చూడగానే ఎంత హాయిగా వుంది! చల్లగా నవ్వుతున్నాడు... ఆత్మీయంగా పలకరిస్తున్నాడు. సరే... సరే... యిన్ని సుగుణాలతో వున్నాడు కదా!.... కౌన్సిలింగ్ ఫీ... యివ్వనంటే... అప్పుడు... అపుడు మొహం ఎలా మారిపోతుంది? యితను తగిలించుకున్న ముసుగుని లాగి లాగి చూస్తే...

"మీ పేరు చెప్పండి?..."

తెలీదా? యితనికి తెలీదా?... తెలిసేనా?... టి.వి.చూడడా?... మంచిదే... మంచిదే...

"రాధిక..." చెప్పాను. ఎందుకొచ్చిందీ చెప్పాను.

"యింకా చెప్పండి..."

"చెప్పానుగా!...." రాత్రిగురించి చెప్పానుగా!... పగటిగురించీ చెప్పానుగా భయం, గుబులు నిలవనివ్వడం లేదని చెప్పానుగా!...

"ఆ విషయం వదిలెయ్యండి... మీ గురించి చెప్పండి. చిన్నప్పటి విశేషాలు. మీ లైఫ్‌స్టయిల్ అన్నీ దాచుకోకుండా చెప్పండి".

తవ్వి తవ్వి అలిసిపోయాను. మళ్ళీనా?...

డాక్టర్ చూస్తున్నాడు. నా అంతరాంతరాళాల్లోకి చొచ్చుకుపోతున్నాడు. నా కోసమేగా. నాకు సాయం చెయ్యడానికేగా. తోవ యిస్తా.

***

మిలమిల్లాడే తారకలు... చల్లని గాలి... అందరం డాబా మీదకి చేరి వెన్నెల జున్నుని నంజుకుంటూ ఆటలవిందు చేసుకున్న రోజులు. గుంపులోని ఆనందం ఎంత గొప్పగా వుండేది!

వసంతం వస్తే చాలు ప్రతి వుదయం మామిడితోటలో దొంగకోయిలలమయ్యేవాళ్ళం. మా మీద పంతంతో కూసికూసి రోషపడిన కోయిల చివరికి విరక్తితో ఎగిరివెళ్ళాక విజేతల్లా చేతులు చరచుకునేవాళ్ళం.

నడిగ్రీష్మపు మిట్టమధ్యాన్నం ఈశాన్యం నుంచి హడావిడిగా కమ్ముకొచ్చిన నల్లమబ్బులు ఇళ్ళమీదా, చెట్లమీదా, రోడ్లమీదా, మా హృదయాల్లోనూ మంచుపూలవానని కురిపించి పారిపోయేవి. కరిగేలోపు ఏరుకోవాలని ఎంత ఆరాటం!

హేమంతపు సాయంకాలాల్లో కట్టెలపొయ్యి మీద అమ్మ కాసే వులవచారు వాసన తగలగానే ఎక్కడెక్కడి వాళ్ళమూ తోక తెగిన వుల్క

బోర్డ్ తాలూకు గదిని చేరుకునేలోపు అడుగడుగునా అడ్డు పడుతున్నాయి పాడునోళ్లు... ఎక్కడ చూసినా యివే... యిదుగో యిక్కడో మగనోరు... నన్ను చూడగానే తెరుచుకుంది... నా శరీరంపై స్రవిస్తోంది... మొహం నుంచి ఎన్ని గుప్పెళ్ళ అసహ్యాన్ని వెదజల్లను ఆ నోరు మూతబడటానికి? వీడు డాక్టర్ పావ్‌లావ్‌గారి కుక్కకన్నా హీనం. గంటకొట్టకుండానే చొంగ కారుస్తాడు.

ల్లా యింటిమీదికి రాలిపడేవాళ్ళం. మొదటిగరిట చారులో ఎంత కమ్మదనం!

యవ్వనారంభం కలలమయం. చదువూ ఆటపాటలూ చిన్నచిన్న కవితలు రాయడం, పెద్దపెద్ద పుస్తకాలు చదివేసి మేధావిలా కనపడే ప్రయత్నం. ఎన్నని? నా తోటి అమ్మాయికి వచ్చిన ప్రేమలేఖ నాలో కలిగించిన అసూయ ఈ అందమయిన జ్ఞాపకాల చీరకి మేలియంచే కదా!

నా పద్దెనిమిదో ఏట హఠాత్తుగా రాత్రికి రాత్రే జీవన లక్ష్యాలు వేగంగా మారిపోయాయి. నటనపట్ల ఆసక్తితో ఓ పత్రికకి పంపిన ఫోటో ప్రచురింపబడింది. వారం రోజులు యింట్లో ఫోన్ విరామం లేకుండా మోగింది.

అంతా నా గొప్పతనమేననీ, నేను అత్యంత సౌందర్యరాశిననీ, నా నటన కోసం ప్రపంచం రెడ్ కార్పెట్ పరిచిందనీ ఎంత అమాయకంగా నమ్మాను!

స్త్రీ బయట అడుగు పెడితే చాలు లైంగిక సామర్థ్యాన్ని ప్రదర్శించడానికి వుబలాటపడే వీరులున్న లోకంలో పత్రికకెక్కిన నన్ను వదులారా! ఫోన్లలో మాట్లాడిన మగాళ్ళంతా నన్ను నటశిఖరం మీద కూర్చోబెడతామన్నవాళ్ళే.

ఇక తమ మధ్యతరగతి జీవితాలతో విసిగిపోయిన నా కుటుంబం పెనుమార్పు తేవాల్సిన బాధ్యతని 'అయిష్టాన్ని నటిస్తూ' నా మీద పెట్టింది.

ఎన్ని ఆశలు! ఎన్ని ప్రలోభాలు! ఎన్ని బరువులు! అన్నీ మోస్తూ ఈ మహానగరానికి వచ్చాను.

మనిషిలోంచి హృదయాన్ని వూడబెరికి శరీరాన్ని వస్తువుగా మార్చే క్రీ(నీ)డలోకి వచ్చిపడ్డాను. దిగితేకానీ లోతు తెలియలేదు. తెలిసాక వెనక్కి రాలేని నిస్సహాయత.

నన్ను చూసి ఈ ప్రపంచానికెంత ఆందోళన! నాకు నలుగురు బాయ్‌ఫ్రెండ్స్ వుండటం చూసి ఎంత దుఃఖం! 'మన సంస్కృతి ఏంటి?' 'ప్రపంచంలో భారతస్త్రీకి వున్న విలువ ఏంటి?' లాంటి మాటలతో నన్ను అంచనా కట్టడం ఎవరితరం?

"నేను నటనపట్ల ఆసక్తితో వచ్చాను. అంతేతప్ప నా శరీరాన్ని మార్కెట్ వస్తువు చేసే ఏ బేరసారాలనూ ఒప్పుకోను. నేనందుకు రాలేదు..." అంతే... అంతే... అట్లా రావొద్దు... మరి రాకేం చేస్తావూ?... "నా అభిరుచులకన్నా నేనెక్కడ ముఖ్యమో నాసేవ ఎవరికి అవసరమో అక్కడికే వెళతాను. నాకీ ప్రపంచం అర్థమవుతోంది. నేను ఏ ప్రలోభాలకీ, ప్రభావాలకీ లొంగిపోను..."

అతిపెద్ద వేటగాడు విసిరిన భూగోళమంత వలలో నేనూ యిరుక్కున్నాను. అందుకే నాకు డబ్బుకావాలి. నిజంగానే పద్ధెనిమిదేళ్ళకే నేను డబ్బు గురించి ఎక్కువగా ఆలోచించాల్సి వచ్చింది.

నిజమే... నాకు డబ్బుకావాలి.

బతకడానికి, అళ్ళని బతికించుకోడానికి, జుట్టు కొసల్నుంచీ. కాలివేళ్ళ వరకూ యింకో నేనుగా కనిపించడానికి. నా ఆర్థిక పరిస్థితులను బట్టి మగాళ్ళు నన్ను 'అవైలబుల్'గా భావించకుండా వుండడానికి, యాడ్స్‌లో సినిమాల్లో మేమెలా వుండాలో మీరంతా పదేపదే యింజెక్ట్ చేస్తున్నట్లుగా మమ్మల్ని మేము మలుచుకోడానికి నాకు డబ్బుకావాలి.

చివరికి యాంకర్‌నయ్యా! ఎన్ని విలువల్ని ధ్వంసం చేస్తే ఈ మార్గం దొరికింది! విలువలు... ఏ విలువలు? మీరు చెప్పేవో, నేను నమ్మేవో కాదు. చిన్నతనం నుంచీ కుటుంబం, సమాజం నా చేత పాటింపజేసిన విలువలు... నిరంతరం రగిలే అసంతృప్తిలోంచి ఖాళీలు ఏర్పడసాగాయి.

పెళ్ళితో పూరించే ప్రయత్నం చేశాను. అదో పీడకలగా ముగిసింది. నా భర్తకి డబ్బుకావాలి, పేరుప్రతిష్టలు కావాలి... యివన్ని నేను గడప దాటకుండా అతనికి అమర్చిపెట్టాలి. అతనుపెట్టిన హింసను నా మనసు, శరీరం అనేక గుర్తులుగా మోసాక యిక మోయలేని స్థితిలో చట్టబద్ధంగా అతని నుంచి విడిపోయాను.

తర్వాత్తర్వాత నీటిబుడగల్లాంటి ప్రేమలు చాలా పలకరించాయి. ఏవీ నిలవలేదు. అట్లాంటి సంఘర్షణలో నేనుండగా మా ఛానెల్లో అడుగు పెట్టాడు ఆనంద్. అతను గొప్ప రచయిత, మేధావి, ప్రేమైక జీవి. అతన్ని చూసినా మాట్లాడినా వుద్వేగం. అతని సాన్నిహిత్యాన్ని మనశ్శరీరాలు గాఢంగా కోరుకున్నాయి. అతనూ అంతే. తన అన్వేషణలో దొరికిన నిధి' నన్నాడు. మా యిద్దరి మధ్యా అనుబంధం ఏర్పడింది.

మేమిద్దరం కలిసి జీవించసాగాం. అయితే 'సహజీవనం' అతనికి ఒక 'విజిగీష'. నాకేమో ప్రేమ, అవగాహనల కలబోత.

స్పర్థలు మొదలయ్యాయి.

నేను బిజీగా వుండి అతను ఖాళీగా వున్న సమయాల్లో నాలుగు రోజులు వరసగా అతనే వంట చేయాల్సి వచ్చేసరికి ఆ 'వాది'కి హఠాత్తుగా సమానత్వం గుర్తొచ్చేసేది.

సహజీవనం అంటే యిలా అర్థమయిందా అతనికి!!

సహజీవనం గురించి చర్చించేపుడు కలిసివుండటంలోని మాధుర్యాన్ని నేను ఆస్వాదిస్తే విడిపోవడంలోని సులువు గురించి అతను మురిసిపోయేవాడు.

నాకర్థమయ్యేలోపే ఓరోజు నవ్వుతూ నా బుగ్గల్ని ముద్దాడి 'స్నేహంగా' నా నుండి విడిపోయాడు. అతనికి నా మీద ప్రేమ పోగానే నాకతని మీద ప్రేమ పోలేదు. పోగొట్టుకోడానికి అతన్ని ఎంత ద్వేషించాల్సి వస్తోంది!

కుటుంబం, స్నేహితులు, భర్త, ప్రేమికులు, సహచరుడు నా హృదయాన్ని ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయారు. యిపుడు యవ్వనం ఖాళీ చేస్తానని బెదిరిస్తోంది. నా యవ్వనం చుట్టూ నేను బలంగా నిర్మించుకున్న హర్మ్యం కూలిపోతే నేనేం కావాలి? యింక నేను దేనికి పనికివస్తాను?

జ్ఞాపకాల బరువు గుండెని అదిమేస్తుంటే కాళ్ళలో వణుకు... కళ్ళలో గిర్రున తిరుగుతున్న ప్రపంచం.

డాక్టర్... డాక్టర్ ఎవరిస్తారు సాంత్వన? పడిపోతున్నానా?

"సిస్టర్... సిస్టర్..." "రిలాక్సవ్వండి... రిలాక్స్..."

అవుతాను... అవ్వాలనే వుంది. కానీ ఎలా?

"కంగారు పడకండి. చిన్న మానసిక రుగ్మత.ఎంప్టీనెస్ సిండ్రోమ్. కౌన్సిలింగ్ మొదలుపెడతాను... మళ్ళీ ఎప్పటిలాగే..."

ఎంప్టీనెస్ సిండ్రోమ్!! వూహూ...

ఎంప్టీనెస్ట్ సిండ్రోమ్... ఈ 'గూడు ఖాళీ అయిన దుఃఖాన్ని' మోస్తూ ఎలా జీవితాన్ని సాగించడం??

***

స్టూడియో అంతా హడావిడి. ఎవరికి వారే నేనంటూ లేకపోతే ఈ ప్రపంచం ఆగిపోతుందన్నంత విశ్వాసంతో...

అలా రివ్వున దూసుకొస్తుందెవరు?

దీప... దీపా! దీపా! నా నెల రోజుల నేస్తమా! ఏవయిందేవయింది?

"రాస్కెల్... కవిత్వపు పైత్యం ఎక్కువయి మీద పడ్డాడు..."

రొప్పుతోంది.

ఎవరెవరెవరు? తెలిసింది... అతడే... ఆనంద్... ఆనందే...

దీపని ఏంచేసి వుంటాడు? కౌగిలించుకున్నాడా విశాల హృదయంతో...

"చెంపమీద ఒక్కటిచ్చి కిందకి తోసా..."

ఆహా! భలే చేశావు.... మంచిపని చేసావు... ఎంత బాగా చేశావు...

"కానీ... అతనో గొప్ప మేధావి... రచయిత..." నా మాటల్లోని వ్యక్తికన్నా ఎదుటివ్యక్తే అద్భుతంగా వుందే!...

"అయితే ఏంటండీ... యిప్పటికే రాజకీయ నాయకుల పిరుదుల చరుపులకీ, అధికారుల ద్వంద్వార్థాలకీ, మహాపండితుల చేతుల నవరింపులకీ విసిగిపోయి వున్నాం... యిక మేధావుల కంట్రిబ్యూషన్‌ని భరించలేం..."

దీపా! అవునవును... భరించలేం... మరి భరించలేకేం చేస్తాం?...

"నేను నటనపట్ల ఆసక్తితో వచ్చాను. అంతేతప్ప నా శరీరాన్ని మార్కెట్ వస్తువు చేసే ఏ బేరసారాలనూ ఒప్పుకోను. నేనందుకు రాలేదు..."

అంతే... అంతే... అట్లా రావొద్దు... మరి రాకేం చేస్తావూ?...

"నా అభిరుచులకన్నా నేనెక్కడ ముఖ్యమో నాసేవ ఎవరికి అవసరమో అక్కడికే వెళతాను. నాకీ ప్రపంచం అర్థమవుతోంది. నేను ఏ ప్రలోభాలకీ, ప్రభావాలకీ లొంగిపోను..."

పోవద్దు... పోవద్దు... పోక మరెక్కడికి వెళ్తావూ?...

"దీనిని మించిన జీవితం బయట చాలా వుంది..."

అవునా. వుందా?...

"నీకా?..."

"మనందరికీ..." ఎంత స్థిరత్వం దీప గొంతులో...

"కానీ... కొంచెం రాజీపడితే సెల్‌ఫోన్లు, మంచిబట్టలు, కార్లు, హోటల్స్, పబ్స్..." నన్నేవి ప్రలోభపెట్టాయో తలుచుకున్నాను.

"భలేవారండీ మీరు! మనుషులకన్నా వస్తువులు ముఖ్యమా?" పక్కనున్న వ్యక్తి చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుంటూ అంది. అతని మొహంలోని విద్యుల్లతలు నా వాడి(ళ్ళ)లో ఎన్నడూ చూసిన అనుభవం లేదే!

"నువ్విక్కడ వుండలేవు... నిన్నుండనివ్వరు..." ఆందోళన... గాభరా... మళ్ళీ...

"నేను కిరణాన్నే అయితే... నాలో జ్వలనమే వుంటే... అరచేతి నడ్డుపెట్టి..." కలకల నవ్వింది దీప... గలగల నవ్వింది దీప.

ఇట్లా మాట్లాడే దీప... నాకెంతో నచ్చిన దీప... నాలోని అసలు నన్ను బయటకి లాగే దీప కూడా నాకు దూరమయిపోతుంది. ఎవరూ వుండరు. మళ్ళీ నేను ఒంటరిదాన్నే... నెర్రెలు విచ్చిన భూమిలా ప్రేమ చినుకుకై వేచిచూస్తూ...

ఈ యిల్లు చీకటిగుహ... రాధీ... ఓ రాధికా! భయపడకు... డాక్టర్ చెప్పిన నీ మేధస్సుని తలుచుకో.... సక్రమంగా వున్న నీ శరీరాన్ని చూసుకో!... దీపలోని ధైర్యాన్ని గుర్తు చేసుకో... కానీ... దీప... దీప కూడా నాకు దూరమవుతుందా? ఇక హృదయం వట్టిబీడు... నిర్వేదంగా పడుకున్నాను... తెల్లారి లేచేసరికి ఆశ్చర్యం...

హృదయం నిండా చిన్నచిన్న మొలకలు...

రాత్రికిరాత్రే ఎవరు పంపారు తడిని?

ఎవరు చల్లారు విత్తనాలని?

అతని చేతిని పట్టుకున్న దీప చెయ్యా?

అతని మొహంలోని విద్యుల్లతలా?